

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנסתר לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת נשא ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

יזיר עצמו מן היין, סוד המספר שבע

שמשמח לכל, יין עושה פרות בין למעלה בין למטה, גפן נוטלת הכל ומוציאה פרי לעולם.

וכן בלעמת זה מצינו קשר בין זנות המסמל את מספר שבע, ליין המסמל את מספר שבע. כמו שכתוב (הושע ד, יא) "זנות ויין ותירוש יקח לב". רואים שהיין מביא את הזנות. וכן מצינו בגמ' (נזיר ב.) מי גרם לה לעברה יין, כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. וכן כתוב (בראשית יט, לד) "נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע". וכן שב"ע מרמז בכתוב זה "שכבי עמו". וכן בכתוב "ולא ידע בשכבה" בהפוך אותיות. וכן מצינו בגמ' (שבת יז:) גזרו על יין משום בנותיהן. וכן מצינו בגמ' (יומא עד:) כל הנותן עינו בכוסו כל העריות פלו דומות עליו כמישור. וכן אחשוורוש צנה להביא את ושתיה "להראות העמים והשרים את יפיה" (אסתר א, יא), ומובא במהר"ל (אור חדש ע' צו), להיות נהנה ממנה דרך זנות ותאוה, לכן זה היה "ביום השביעי כטוב לב המלך ביין" (שם י). דהזנות והיין ומספר שבע דקלפה הולכים יחד. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות כ, יד) שהדברה השביעית בעשרת הדברות היא לא תנאף, דיש שבע אסורי עריות. וכן זונה בגימטריא סובא שפרושו שכור כמובא ברב"ע (דברים כא, יח). וכן זונה עם הד' אותיות והכולל בגימטריא יין עם הג' אותיות.

מובא בקנטרס 'כנס יין יצא סוד' להרב אורי יונגרייז שליט"א, שהיין מגלה את פנימיות האדם, כשם שהיין יצא מהענב שבו היה נסתר, אל הגלוי, כך אצל האדם השוטה, היין מגלה פנימיות, דנכנס יין יצא סוד. ולכן היין מגלה את הצניעות, ומביא זנות וגלוי עריות. וכן אצל נח מצינו שהיין גרם "ניתגל בתוך אהלה", מלשון גלוי. וכן גם פורים שהיה על ידי משתה היין, היה בבחינת גלוי ההסתר כמספר במגלת אסתר. וכן מצינו בזהר (ויחי רלו: פנחס רלו:) שהיסוד הוא בחינת סוד, והוא בבחינת יין המשמר בענביו מששת ימי בראשית. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שהיסוד משפיע דרך מספר שבע ויין שהם בבחינת העטרה שבסוד, שמגלים את הסוד שבסוד.

מצינו בגמ' (פסחים מט.) ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל. נראה דלכן הזווג נמשל לענבי הגפן דזווג שיך למספר שבע שהוא בבחינת גפן. ומ"ח הרה"ג ר' אברהם משה הלוי

מובא במהר"ל (אור חדש ע' צג) שביעי הוא מלשון שביעה, מפני שמספר הזה יש בו שביעה ואין בו חסרון, כי הגוף הגשמי יש לו ששה צדדים הם המעלה והמטה וד' רוחות ועדין אינו שבע, כי עוד יש בו שביעי, והוא כנגד נקדה האמצעי, ואז המספר הזה שבע, ולכן הש"י השלים את עולמו ביום זה' שאז היה העולם שבע ושלם ולא היה עוד חסרון. נראה דלכן משה תקן לישראל בנשואין שבעת ימי המשתה, כמובא בירושלמי (כתובות ב, ב), וכן תקנו חז"ל בנשואין שבע ברכות, כמובא בגמ' (כתובות ח.), וכן מובא ב'לקוטי מהר"ח' מנהג שהפלה תסובב את החתן תחת החפה שבע פעמים. וכן מצינו במשנה (כתובות נט:) שיש שבע מלאכות שהאשה חייבת לעשות לבעלה. דכשם שבקלפה, שרש הזנות והזמה היה ממצרם, כמובא בכתוב (יחזקאל כג, כ וע' בספורנו בראשית יב, יא), זה מראה שהשפעת הזנות והזמה באמות העולם באה להם ממספר שבע דקלפה. וכפי שמובא בספר הלקוטים' להאר"ז'ל (תהילים ע' תמ) שמצרים נקראת "ערנת הארץ" דהיא בבחינת היסוד שבארץ, כך להבדיל אלף אלפי הבדלות השפעת הנשואין והזווג דקדשה, בא ממספר שבע דקדשה, ולכן תקנו את עניני הנשואין במספר שבע, לסמל שהשפעה זו שיכת למספר שבע. וכן לפגי הנשואין וכל פעם לפגי הזווג, סופרת האשה שבעה ימים לטהרתה, דענין הזווג קשור עם מספר שבע. וכן מצינו בגמ' (ב"ב עה.) אמר רבה אמר רבי יוחנן עתיד הקב"ה לעשות שבע חפות לכל צדיק וצדיק, וגם כאן רואים קשר בין חפה למספר שבע.

נראה דלכן תקנו לברך שבע ברכות על כוס יין, והברכה השביעית בשבעת ימי המשתה היא ברכת בורא פרי הגפן. (ע' ברמב"ם אישות י, ד) וכן ברכת ארוסין נאמרת על כוס יין (ע' בברכות מא: בתוד"ה אי הכי), דעניני הארוסין והנשואין משפיעים ממספר שבע, ויין שיך למספר שבע כמובא במדרש (ילקוט ויקרא תקכח) שנה רבי אליעזר הקפ"ר נכנס יין שהוא שבעים ויצא סוד שהוא שבעים. לכן תקנו לאמרם על היין. וכן מצינו מנהג בגמ' (ברכות כ:) ממשיכין יין בצנורות לפגי חתן ולפגי פלה. וכן מצינו בגמ' (תענית כו:) שהיו עושין שדוכים ביום חמשה עשר באב בפרמים מקום היין, שהיו בנות ישראל יוצאות וחולות בפרמים וכו'. וכן מצינו בזהר (תרומה קסט:) מדוע רב ברכות על היין שהוא צד

גרוסמן שליט"א רצה לומר שכל הפרות גדלים כל אחד בנפרד, ואלו הענבים אף על פי שכל ענב הוא נפרד, הם מחברים יחד, בבחינת זיווג וחבור. וכן מצינו פריה ורביה בגפן כמו שכתוב (תהילים קכח) **"אשתך כגפן פריה"** אף שכל הפרות מתרבים והולכים, בגפן זה בצורה המשלמת ביותר, דגפן שיכת למספר שבע שמשיע את הפריה ורביה.

וְכֵן מוּבָא בְּלִקְוֹת לְהַאֲרִיז'ל (עקב ע' רמט) **הִסוּד יֵשׁ בּוֹ ב' צְנוּרוֹת, צְנוּר הַזָּרַע, הוּא בְּסוּד ז' שְׁבִיעֵי קֹדֶשׁ, וְצְנוּר הַמוּצִיא הַמוֹתְרוֹת, הוּא בְּסוּד בְּנֵי חַת וּמִשֶׁם נִזְוָנִים בְּנֵי חַת, מְקַצֵּה הַטָּפָה הַיּוֹצֵאת עִם מֵי רְגָלִים, וְהִנֵּה יִנִּיקַת מִצְרַיִם מִמוֹתְרוֹת טוֹפוֹת הַלָּלוּ, וְזֶה שִׁפְתוֹב פִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ כְּמִצְרַיִם שֶׁ"הַשְּׁקִיט בְּרִגְלָךְ כְּגוֹ הַיָּרֵק", מִמֵּי הַנֶּקְרָא מֵי רְגָלִים, וְזֶהוּ יָרֵק אוֹתִיּוֹת קָרִי, כְּלוּמַר טָפָה מִיַּחַדְתָּ בְּחִינַת קָרִי. רואים שהשפעת היסוד שיכת למספר שבע, ויניקת מצרים היא מהיסוד דקדשה, מטפות הקרי, שנהפך לירק של מצרים.**

וְכֵן המצרים נסו לקחת את שפע הזיווג של אברהם ושרה, ולהעביר את זה לפרעה, דהקלפה מנסה לינק מהקדשה, ומספר שבע דקלפה מנסה לקחת את שפע הזיווג ממספר שבע דקדשה, ולהעביר את זה אליו. וכן מצינו בזהר (וארא ל) **פְּרַעַה הָרֵאשׁוֹן בְּשַׁעַה שְׁנִלְקַחָה שְׂרָה אֶצְלוֹ, כִּמְזֵי לְאִמָּנִים וְצִירוֹ אוֹתוֹ דְּיוֹקוֹן בְּחִדְרוֹ עַל מִטָּתוֹ בְּקִיר, לֹא נָחָה דַּעְתּוֹ עַד שֶׁעָשׂוּ דְּיוֹקוֹן שְׂרָה עַל לוח עץ, וְכֹאשֶׁר עָלָה לְמִטָּתוֹ הָעָלָה אוֹתוֹ עִמוֹ. רואים שפרעה הרגיש קשר מיחד לשרה, ואף על פי שהקב"ה לא נתן לו לגעת בה, הוא ציר דמות דיוקנה על הקיר וכו'.**

נִרְאָה דחדש אדר פלו הוא בבחינת שבת, דאדר הוא החדש האחרון בשנה, בבחינת שבת, שהוא היום האחרון בשבוע. לכן הוא זמן מסגל לערך בו נשואין, כמובא ב'ערוך השלחן' (אבהע"ז סד, יג), שבחדש אדר עושים נשואין בכל ימי החדש, ולא רק בחצי הראשון של החדש, דנשואין שיכים למספר שבע. וכן אדר במספר קטן שבע, ומזל אדר הוא דגים השיכים למספר שבע.

וְכֵן חדש אדר הוא חדש העבור, שבו מתאימים את שנת הלבנה לשנת החמה, ועושים בזה זיווג חמה ולבנה (ע' בזהר תיקונים טו). דחדש אדר שיך למספר שבע שממנו נשפעים כל עניני הזיווגים כולל זיווג חמה ולבנה שהם בבחינת זכר ונקבה, כמובא במדרש (שמ"ר טו, כז) שפנסת ישראל נמשלה ללבנה, שמקבלת את האור שלה מהשמש מהקב"ה. ולכן הוא נקרא **חדש העבור**, דזיווג יוצר עבור. וכן זיווג החמה והלבנה יוצר את חדש העבור.

מְצִינּוּ במדרש (במדב"ר יב, טו) **שִׁשְׁבַּעַת יְמֵי הַמְּלוּאִים** היו בחדש אדר מכג' באדר ואילך, ורואים עוד קשר בין חדש אדר למספר שבע, וכן מובא בספר 'אהבת שלום' **שְׁאֲדָר** ר"ת רעוא דרעוא אשתכת. ומרמז על האור של שבת שנקרא רעוא דרעוין. וכן משה רבנו נולד בחדש אדר שהוא בבחינת

שְׁבַת, וּבז' אָדָר שָׁזָה הַשְּׁבִיעִי לְחַדֵּשׁ אָדָר, וְנוֹלַד בְּשַׁבַּת (ע' במעם לועז שמות ב, ב), וכן נפטר בתאריך זה, דמשה הביא את השבת לישראל, כמו שאומרים בתפלת שבת **ישמח משה במתנת חלקו וכו'** לכן לדתו היתה בשבת ובשביעי באדר. וכן מצינו במדרש (ויק"ר כט, יא) **כָּל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין, בְּאֲבוֹת שְׁבִיעֵי חֲבִיב, אֲבֵרָהֶם, יֶצְחָק, יַעֲקֹב, לֵוִי, קָהָת, עֲמֶרָם, מִשָּׁה. וְכֹתִיב "וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים"** רואים שמשנה הוא השביעי בבחינת שבת, וכן מובא בספר 'אמרי חיים' שמשנה ר"ת שבת מפל המעשים.

מְצִינּוּ בגמ' (כתובות סב) **עוֹנָה שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים אֵימְתִי אָמַר רַב יְהוּדָא אָמַר שְׁמוּאֵל מְעַרְבַּ שַׁבַּת לְעַרְבַּ שַׁבַּת "אֲשֶׁר פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ"** נראה דכיון שהשפעת הזיווג דקדשה בא ממספר שבע, והזמן של מספר שבע הוא בשבת, לכן עונת תלמידי חכמים בשבת, שזה הזמן המתאים ביותר, וזה שאומרת הגמ' **"פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ"**, וכן מצינו בזהר (בראשית ג) **כִּינּוּן שְׁנִכְנִסְתָּ שַׁבַּת צְרִיכִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים לְשִׂמְחָתָא נְשׁוּתִיהֶם בְּגַלְל כְּבוֹד הַזְּיוּג הָעֲלִיּוֹן, וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהַר (ויקהל רה). זיווג נמצא בלילה זה (ליל שבת) מפני שזה הלילה מחלק נשמות לכל אלו חכמים שיודעים סודות החכמה רואים שעניני הזיווג דקדשה משפעים בשבת, ומבאר לדברינו דשבת שיכת למספר שבע, והשפעות הזיווג והנשואין שיכים למספר שבע (ע' עוד בזהר יתרו פט). וכן הכתוב (בראשית ו, ב) "בְּנֹת הָאָדָם כִּי טִבַּת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים" בגימטריא שבת קדש לרמז ששבת היא הזמן הטוב ביותר לזיווג.**

וְכֵן מצינו בזהר (ויקרא יב) **כְּתוּב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְשׁוֹ", וְכֹתוּב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית "תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב" מִתֵּי מִתְגַּדְּלַת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטְרַת בְּעֵטְרוֹתֶיהָ, הוּי אֹמֵר בְּיוֹם הַשַּׁבַּת, שְׁהִרִי אַז מִתְחַבְּרַת כְּלָה עִם הַמְּלַךְ לְהוֹצִיא דְשָׂאִים וּבְרִכּוֹת לְעוֹלָם. וכן מצינו בגמ' (שבת קיט), **רַב יֵצְנָא לְבִישׁ מְאִנְיָה מְעַלִּי שַׁבַּת וְאָמַר בּוֹאִי כְלָה בּוֹאִי כְלָה, רואים ששבת נקראת כלה, ומבאר לדברינו דכלה ושבת שיכים לאותה מדרגה למספר שבע. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות לא, יח) שבמסכת שבת יש כ"ד פרקים, כנגד כ"ד קשוטי כלה. וכן מצינו שבשבת יש בחינת זיווג של השכינה הקדושה עם הקב"ה כמו חתן וכלה, כמובא בזהר (תיקונים כא). **יוֹם הַשַּׁבַּת שֵׁם זְיוּג הַשְּׁכִינָה עִם הַקְּב"ה, וּמְזוּג עֲלִיּוֹן זֶה מְשַׁפְּעִים כָּל עֲנִינֵי הַזְּיוּגִים דְּקַדְשָׁה כּוֹלָל אֵלּוּ שְׁבַע עוֹלָם הָזֶה.******

מְצִינּוּ בזהר (ויקרא ז) **הַנְּשָׂמָה הַקְּדוּשָׁה מְזוּג הַמְּלַךְ וְהַמְּלָכָה יוֹצֵאת, כְּמוֹ שֶׁהַגּוֹף לְמִטָּה מְזַכֵּר וְנִקְבָּה, כֵּן הַנְּשָׂמָה לְמַעְלָה. רואים שהנשמות באות לעולם על ידי זיווג של המלך הקב"ה עם המלכה השכינה הקדושה. וזיווג זה נעשה בשבת. כפי שהבאנו את הזהר (ויקהל רה). שהשבת מחלקת את הנשמות. וכן**

שַׁבַּת בְּגִימָטְרִיָּא הַפְּתוּב (ש"א ב, כ) "יֵשׁם הוֹי"ה לְךָ זָרַע",
וּבְגִימָטְרִיָּא "וְהַפְּרַתִּי". וְכֵן שַׁבַּת קִדְשׁ בְּגִימָטְרִיָּא הַפְּסוּקִים
(בראשית יח, יד) "כָּעֵת חַיָּה וְלִשְׂרָה בְּי" (שמות א, ז) "וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ
וַיַּעֲצְמוּ בַמַּאד". וְכֵן מוּבָא בַפְּרַע"ח לְהַאֲרִיז"ל (הנהגת הלימוד ע' סז)
שַׁבַּת בְּגִימָטְרִיָּא הַפְּתוּב "אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחֹת", לְרַמֵּז שֶׁשַׁבַּת
מְשַׁפֵּיעִים אֶת הַנְּשָׁמוֹת.

מְצִינּוּ בַזְהַר (קדושים פא:) "אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת
שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ", הַשְּׁנֵה מוֹרָא אָב וְאָם לְשִׁמְרַת
שַׁבַּת, אָמַר רַבִּי יוֹסִי הַכֵּל אֶחָד מִי שְׁנֵתִירָא מְהֵם הוּא שׁוֹמֵר
שַׁבַּת. וּבִלְק"ת לְהַאֲרִיז"ל (תשא ע' קסג) מְבַאֵר מְצוּוֹת שַׁבַּת וְכַבּוּד
אָב וְאָם הַכֵּל אֶחָד, כִּי זֶהוּ כַּבּוּד אָב וְאָם דְּגוּפָא, זֶהוּ כַּבּוּד
אָב וְאָם דְּנַפְשָׁא, שְׁהֵם זָכָר וְנִקְבָּה. וּמְבַאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵינוּ כִּינּוּן
שַׁבַּת מְשַׁפֵּיעָה אֶת הַנְּשָׁמוֹת, הַשַּׁבַּת הִיא בְּבַחֲיִנַת אָב וְאָם שֶׁל
הַנְּשָׁמָה. וּמִי שְׁשׁוֹמֵר שַׁבַּת הוּא מְקַיֵּם בְּזֶה מְצוּוֹת כַּבּוּד אָב וְאָם.

מוּבָא בְּאִבּוּדְרָהֶם (ריש תפילת שבת) מְדוּעַ בְּיוֹם טוֹב כָּל הַתְּפִלוֹת
אוֹתוֹ נִסָּח, וּבְשַׁבַּת כָּל תְּפִלָּה נִסָּח אַחֵר, דְּשַׁבַּת הִיא בְּחִינַת
כְּלָה, וְלָכֵן בְּלִילָה מִתְּפַלְלִים אֶתָּה קִדְשַׁתְּ הַמְרַמֵּז עַל הַקְּדוּשִׁין,
וּבְבִקְרָא יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ הַמְרַמֵּז עַל שְׂמִיחַת נִשְׂוֹאִין, כְּמוֹ
שֶׁהִיא בְּמִתְנַת תּוֹרָה, וּמוֹסָף וְקַרְבָּנוֹת כְּנֶגֶד סַעֲדַת מְצוּנָה, וּבְמִנְחָה
אֶתָּה אֶחָד כְּנֶגֶד יְחוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'חַיִּי בְּגִימִין' שֶׁבְּלִילָה
מִתְּפַלְלִים וַיְנַחֲחוּ בָּהּ בְּלִשׁוֹן נִקְבָּה, וּבְבִקְרָא וַיְנַחֲחוּ בּוֹ בְּלִשׁוֹן זָכָר,
וּבְמִנְחָה וַיְנַחֲחוּ בָּם בְּלִשׁוֹן רַבִּים. דְּבְלִילָה יֵשׁ בְּחִינַת קְדוּשִׁין שְׁצַרִּיךְ
אֶת הַסְּכָמַת הָאֵשָׁה, וּבְבִקְרָא יֵשׁ בְּחִינַת נִשְׂוֹאִין שֶׁהַזָּכָר עוֹשֶׂה, וּבְמִנְחָה
יֵשׁ בְּחִינַת יְחוּד שְׁשִׁיךְ לְשִׁנְיָהֶם. נִרְאֶה דְלָכֵן בְּתַפְלוֹת שַׁבַּת מְבַרְכִים
שְׁבַע בְּרָכוֹת, דְּזֶה בְּבַחֲיִנַת הַשְּׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל נִשְׂוֹאִין שְׂמִסְמָלִים אֶת
הַשְּׁפָעַת הַנִּשְׂוֹאִין מִמְסָפָר שְׁבַע.

מְצִינּוּ בְּגִמ' (ביצה טז) אָמַר ר' יוֹחָנָן מִשׁוּם ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי,
כָּל מְצוּוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לָהֶם הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, נִתְּנוּ לָהֶם
בְּפִרְהֶסְיָא, חוּץ מִשַּׁבַּת שֶׁנִּתְּנוּ לָהֶם בְּצַנְעָא, שֶׁנֶּאֱמַר בִּינִי וּבֵין
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֵלָם. וְשׂוֹאֵל רַבְנּוּ בְּחַיִּי (שמות לא, לז) הֲרִי
הַשַּׁבַּת נִתְּנָה בְּפִרְהֶסְיָא בְּעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת, וּמְדוּעַ הִגְמ' אוֹמַרְתָּ שֶׁנִּתְּנוּ
בְּצַנְעָא, נִרְאֶה לְבָאָר דֶּהֲכֹנְנָה עַל הַזְּוִיג שֶׁיֵּשׁ בְּשַׁבַּת בֵּין הַקְּב"ה לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל, דְּזֶה נִתְּנוּ בְּצַנְעָא, דְּזוּיג הוּא דְבַר שְׁבַצְנְעָא, וְלָכֵן הִגְמ' אוֹמַרְתָּ
שֶׁנֶּאֱמַר "בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֵלָם" שֶׁהַזְּוִיג הוּא
דְבַר שְׁבִין הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים לְהַבְדִּיל עַל זְוִיג אִישׁ וְאִשָּׁה
שֶׁהוּא בֵּינוּ לְבִינָה. וְלָכֵן מִמְשִׁיכָה הִגְמ' שְׁבַצְנְעָא, הַכֹּנְנָה עַל מִתְּנוּ
שְׂכָרָה שֶׁל הַשַּׁבַּת, דְּזוּיג זֶה, הוּא הַשְּׂכָר וְהַתְּעוּגָה הַגְּדוֹל שֶׁיֵּשׁ בְּשַׁבַּת.
וְכֵן "בִּינִי וּבֵין בְּנֵי" ס"ת י"ן. וְכֵן מוּבָא בְּלַק"ת לְהַאֲרִיז"ל (תשא ע'
קסד) "בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא", ר"ת בִּיא"ה, כִּי הִבִּיאָה
בְּשַׁבַּת הוּא אוֹת הַזְּוִיג, "כִּי שִׁשְׁתַּי יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם
וְאֶת הָאָרֶץ", וְלֹא הָיָה הַזְּוִיג לְמַעֲלָה, אֲלָא בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, אַז
שַׁבַּת וַיִּנְפֹּשׁ, הִינּוּ בְּזוּיג לְעֵילָא. "אֶת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי אוֹת

הוּא בֵּינוּ וּבֵין יִשְׂרָאֵל", ר"ת אֲשֶׁתֶּךָ אַה"ב, כִּי בְּשַׁבַּת חִיב אָדָם
לְאַהֲבֵי אֶת אֲשֶׁתוֹ וְלְהַזְדַּוֵּג עִמָּה, לָכֵן "בִּינִי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבַּת",
ר"ת בִּיא"ה, "אֶת הַשַּׁבַּת לְדִרְתָּם", ר"ת אַה"ל, כִּי אֵין אֶהֱל
אַלָּא אֵשָׁה.

מְצִינּוּ בַזְהַר (יתרו צב.) "זָכָר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְשׁוֹ" זֶה הוּא
סוּד הַבְּרִית קִדְשׁ, וּמְבַאֵר לְפִי דְבַרְיֵינוּ דֶּהֲשַׁבַּת וְהַבְּרִית,
מְשַׁפֵּיעוֹת אֶת הַנְּשָׁמוֹת לְמַטָּה, וְלָכֵן שְׁתִּיחָן נִקְרָאוּ אוֹת, דְּשְׁתִּיחָן
שְׂכִיחוֹת לְאוֹתָהּ דְרָגָה. וְכֵן בְּבְרִית מִלָּה כְּתוּב (בראשית יז, י) "זֹאת
בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינוּ וּבֵין יִשְׂרָאֵל וּבֵין זָרְעֶךָ אַחֲרַיִךְ הַמּוֹלֵד
לָכֶם כָּל זָכָר". וְרוֹאִים שֶׁהַמִּלָּה הִיא גַם כֵּן בְּבַחֲיִנַת "בִּינִי
וּבֵין יִשְׂרָאֵל". וְכֵן י"ן מְרַמֵּז בְּכַתּוּב הַנֶּאֱמָר עַל מִלָּה (שם ז) "בְּרִיתִי בֵּינוּ
וּבֵין יִשְׂרָאֵל" בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן שַׁבַּת בְּגִימָטְרִיָּא בְּרִית הַמִּלָּה, וְכֵן
שַׁבְּתֹת מְרַמֵּזוֹת בְּכַתּוּב (שם יא) "וּנְמַלְתֶּם אֶת בְּשָׂרְ עַרְלֹתְכֶם" בְּהַפּוּךְ
אוֹתִיּוֹת. וְכֵן "יוֹם מְנוּחָה וְקַדְשָׁה לְעַמְּךָ נִתְּנָה" ר"ת ימו"ל. וְכֵן הַכְּתוּב
(בראשית ב, ג) "וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי" ס"ת תְּמִי"ם.

מְצִינּוּ בְּגִמ' (סנהדרין לח:) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בַּר חַנִּינָא שְׁתִּימָה
עֲשָׂרָה שְׁעוֹת הֵי הַיּוֹם, שְׁעָה רִאשׁוֹנָה הַצֶּבֶר עֶפְרוֹ (שֶׁל
אָדָם הַרִאשׁוֹן), שְׁנֵי נַעֲשָׂה גֵלָם, שְׁלִישִׁית נִמְתַּחוּ אֵיבָרָיו,
רְבִיעִית נִזְרְקָה בּוֹ נִשְׁמָה, חֲמִישִׁית עָמַד עַל רַגְלָיו, שְׁשִׁית קָרָא
שְׁמוֹת, שְׁבִיעִית נִזְדַּוְּגָה לוֹ חוּנָה. נִרְאֶה דְלָכֵן בְּשַׁעֲרֵי שְׁבִיעִית
נִזְדַּוְּגָה לוֹ חוּנָה, דְּזוּיג מְשַׁפֵּעַ מִמְסָפָר שְׁבַע, וְכֵן הַמִּלָּה זְוִיג, מִתְּחִילָה
בְּאוֹת ז'. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמ' (יבמות סב: סג) שְׁבַע מְעֻלוֹת שֶׁהָאֵשָׁה נוֹתְנָת
לְבַעֲלָהּ בְּנִשְׂוֹאִין, שְׂמַחָה, בְּרָכָה, טוֹבָה, תּוֹרָה, חוּמָה, שְׁלוֹם. וְכֵן
מִי שְׂאִין לוֹ אֵשָׁה אֵינוֹ אָדָם, וְגַם כֵּאֵין רוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין מְסָפָר שְׁבַע
לְנִשְׂוֹאִין.

וְאָבִי מוֹרֵי שְׁלִיט"א בָּאָר דְּכָל שְׁבַע מְעֻלוֹת אֵלוּ יֵשׁ גַּם בְּשַׁבַּת,
שְׂמַחָה, יִשְׂמַחוּ בְּמַלְכוּתְךָ, בְּרָכָה, וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים אֶת
יוֹם הַשְּׁבִיעִי" (בראשית ב, ג) טוֹבָה, מְצִינּוּ בְּגִמ' (שבת י:) מִתְּנָה
טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנִזִּי וְשַׁבַּת שְׂמָה, תּוֹרָה מְצִינּוּ בְּגִמ' (שבת פו:)
בְּשַׁבַּת נִתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, חוּמָה, מְבַאֵר בְּמַהֲרַש"א שֶׁם שְׂזָה
שְׂמִירָה, וְכֵן הַשַּׁבַּת שׁוֹמְרַת, וְלָכֵן אֵין אוֹמְרִים שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד
(כְּמוּבָא בְּטוֹר או"ח רסז). שְׁלוֹם, הַדְּלֻקַּת גְּרוֹת שַׁבַּת בְּשִׁבִיל שְׁלוֹם בֵּית,
כְּמוּבָא בְּגִמ' (שבת כג:) אֵינוֹ אָדָם, מִי שְׂמַחֲלֵל שַׁבַּת הוּא כְּגוּי לְכָל
דְּבָרָיו, וְאֵינוֹ אָדָם, דְּמְצִינּוּ בְּגִמ' (יבמות סא.) אֶתְּם קְרוּיִים אָדָם
וְאֵין עֶפְרוֹם קְרוּיִים אָדָם. וַיֵּשׁ עוֹד דְּבָרִים שֶׁיֵּשׁ בְּשַׁבַּת וּבְנִשְׂוֹאִין,
מְחִילַת עוֹנוֹת, מְצִינּוּ שְׁחַתְּנוּ וְכִלְהּ מוֹחֲלִין עוֹנוֹתֵיהֶם, וְכֵן בְּשַׁבַּת
מְצִינּוּ בְּגִמ' (שבת קיח:) כָּל הַמְּשַׁמֵּר שַׁבַּת כְּהַלְכָתָה אֶפְלוּ עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוֹשׁ מוֹחֲלִין לוֹ. הָאֲרַת פְּנִים, מְצִינּוּ בְּחַתּוּ,
כְּמוּבָא בְּפִרְקֵי דְר' אֱלִיעֶזֶר (פּרָק טז), וְכֵן בְּשַׁבַּת מְצִינּוּ בְּמַדְרָשׁ (ב"ר
יא, ב) אֵין דּוּמָה אוֹר פְּנִי שֶׁל אָדָם כָּל יְמוֹת הַשַּׁבַּת כְּמוֹ
בְּשַׁבַּת. שְׂכִינָה, מְצִינּוּ בְּגִמ' (סוֹטָה יז.) דְּרַשׁ ר"ע אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ
שְׂכִינָה בֵּיןֵיהֶם, וּבְשַׁבַּת מְצִינּוּ בַזְהַר (קרח קעט:) לֹא זֶה שְׂכִינָה

מישראל בכל שבתות וימים טובים. גאלה, ועוד מצינו בגמ' (יבמות סג:) **אין בן דוד בא עד שיקלו כל הנשמות שבגוף,** וזה נהיה על ידי נשואין. ובשבת מצינו בגמ' (שבת קיח:) **אלמלא משמרין ישראל שתי שבתות פהלכתו מיד נגאלים.**

מצינו בזהר חדש (חוקת סב.) שכל המעלות להן זוכה החתן בזכות אשתו כדלעיל, הן מעלות שספירת המלכות נותנת, ורק מי שיש לו אשה שהיא בבחינת מלכות, מקבל את המתנות האלו. נראה דלכן גם השבת נותנת את כל המתנות האלו, דשבת היא בחינת מלכות, **שבת מלקתא,** ומי ששומר שבת יש לו מלכות, ממילא הוא מקבל את השפעות המלכות.

וכן מצינו בזהר שם שיש "ב מתנות שהמלכות נותנת, דלמלכות יש "ב שערים הנפתחים ל"ב שבטים, וכל שבט אחראי על השפעת מתנה אחת מה"ב. נראה דלכן **בשביעי** של פסח נפתחו בים סוף "ב שערים אלו להשפיע ל"ב שבטים שנמצאים במלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה', דשביעי של פסח שייך למספר שבע, והמספר שבע שבמלכות פותח את שער המלכות שתשפיע את השפע לישראל דרך ה"ב שערים שבמלכות. לכן **בשביעי** של פסח, **ובשבת** ובזמן **נשואין** ששכימים למספר שבע, נפתחים שערים אלו. וביתר באור כיון שהמספר שבע הוא הדרגה הגבוהה ביותר במלכות שנקראת עטרת היסוד, הוא פותח את שער המלכות להשפיע הלאה את שפע המלכות. וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' שהעטרה שבסיסוד היא בבחינת פתח ושער. וכן נראה דבגט אשה יש "ב שיטין לרמז שהמגרש את אשתו מפסיד את "ב השפעות המלכות.

נראה דלכן בזווגים רואים השגחה פרטית בחוש, כי הם באים ממספר שבע, ובמספר שבע מצינו שקדשת השבת מרגשת בחוש, כמובא בגמ' (שבת קיט.) **אמר ליה קיסר לר' יהושע בן חנניה מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף אמר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו.**

נראה דלכן יעקב עבד **שבע שנים** בשביל הזווג עם רחל, ו**שבע שנים** בשביל לאה, לסמל שהזווג בא ממספר שבע. וכן מצינו בגמ' (מגילה יז.) שיעקב הגיע לבית לבן בגיל **שבעים ושבע.** **וכן** שלמה המלך שהיה בן של **בת שבע,** נשא הרבה נשים ועניני הזווג היו אצלו ברבוי גדול, דשרש נשמתו היה ממספר שבע שמשפיע ענינים אלו. וכן מצינו בזהר חדש (ויצא לו.) **א"ר יהודה מן השלשה אבות לא נתבשר אחד מהם על בית המקדש אלא יעקב, שהוא שלישי מן האבות, וכנגד אלו השלשה ישי דוד ושלמה, שלמה שהוא השלישי בנאו, אר"י יעקב שהוא השלישי נתבשר על שלמה שהוא השלישי שביניהם, זה אוהב נשים וזה אוהב נשים, רואים שהזהר מקשר את יעקב ושלמה בענין בנין בית המקדש ואהבת נשים, ומבאר לדברינו דיעקב ושלמה היה להם קשר עם מספר שבע המזוג שהיה בבית המקדש, ולכן הם אהבו נשים לרמז על האהבה להשפיע למלכות.**

נראה דלכן בזמור "לכה דוד" הוא מזכיר את בית המקדש **מקדש מלך עיר מלוכה.** דבבית המקדש היה ענין הזווג של הקב"ה עם כנסת ישראל בבחינת שבת, כמובא בגמ' (יומא נד.) **אמר רב קטינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגלילין להם את הפרכת, ומראין להן את הכרובים שהיו מערין זה בזה, ואומרים להם ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה.** ולפי זה מישבת קשית ה'אור החיים' (שמות לה, א) מדוע צונו התורה על השבת יחד עם מלאכת המשכן. וכן מצינו שהתורה פוללת את שני הענינים בכתוב (ויקרא יט, ל) **"את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה'".** ורבנו בחיי (ויקרא כו, ב) מפרש דבשני הענינים האלו יש בחינת זכור ושמור לכן התורה פוללת אותם יחד. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שזכור ושמור מסמלים זווג בחינת זכר ונקבה. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' ויקהל) **שהשבת** "רת הד' שמות שיש לבית המקדש הר שדה בית תפלה. וכן מובאות בספרי הגר"ש פינקוס זצ"ל כמה הקבלות שיש בין שבת לבית המקדש, כגון מחילת עונות. בגדים מיוחדים. הטבת הגרות והדלקתן. רחיצה וטהרה. שלחן. מוצא מקדש ומוצא שבת, כמובא בירושלמי (דמאי טז:) **אימת שבת עליו והוא אומר אמת.**

מצינו במדרש (ויק"ר יב, ה) **אמר רבי יודן כל אותן שבע שנים שבנה שלמה בית המקדש לא שתה בהן יין.** נראה דלכן בית המקדש נבנה במשך **שבע שנים,** על ידי שלמה שהיה בנה של **בת שבע,** דבית המקדש הוא בחינת שבת, והיה צריך להתקשר עם מספר שבע לצורך בנין בית המקדש. ולכן שלמה לא **שתה יין,** בשבע שנים אלו, דיון שייך למספר שבע. ובזמן שעדיין לא התקשרו עם מספר שבע לא היה מקום לשתות יין. וכן בבנין בית המקדש השני מצינו קשר עם יין דמובא בספר 'אסרי לגפן' (פורים ע' רפא) **שכורש** שנתן רשות לבנות את בית המקדש השני, הוא אותיות **שכור** לרמז על שכיכותו לבחינת יין.

מצינו בגמ' (גיטין נז.) **תנא, שבע שנים בצרו אמות העולם את פרמיהם מדמם של ישראל בלא זבל,** נראה דיש כאן רמז על יניקת הקלפות ממספר שבע בחרבן בית המקדש. וכן מצינו בגמ' שם שענשו של טיטוס על מה שהחריב את בית המקדש, ששורפים אותו ומפזרים את עפרו על **שבעה** ימים. וכן חרבן בית המקדש על ידי נבוכדנצר, היה מהמספר שבע דקלפה שיינק מהמספר שבע דקדשה של שלמה המלך, כמובא ברש"י (מלכים א' י, ג) שנבוכדנצר היה בנו של שלמה המלך ומלפת שבא.

נראה דלכן בזמן חנפת בית המקדש נשא שלמה את בת פרעה, כמובא במדרש (במדב"ר י, ד) דקלפת מצרים שייכת למספר שבע דקלפה, כדבארנו במאמר 'דגים מספר שבע'. ובזמן זה שהמספר שבע דקדשה היה בתקפו רצה שלמה לתקן את המספר שבע דקלפה על ידי שישא את בת פרעה ועל ידי זה הקלפה תכנע לקדשה. אלא שדבר זה לא הצליח, וגרם ההפך שהיסוד דקלפה

קבל כח מהיסוד דקדושה, כדבארנו במאמר 'חשמל חטא' על הקנה שגבראל נעץ וכו'.

נראָה דהמשנה הראשונה במסכת שבת מרמזת על ענין הזיווג שיש בשבת בין הקב"ה לכנסת ישראל, דהקב"ה הוא הבעל הבית שעומד בפנים, ברשות היחיד יחידו של עולם, וכנסת ישראל היא העני שעומדת בחוץ, ברשות הרבים המסמל את העולם הזה. ובשבת שניהם מתחברים ומזדווגים, והבעל הבית המרמז על הקב"ה משפיע שפע ברכה לעני לכנסת ישראל, וצריך שיהיה איתערותא דלתתא שהעני יעשה פעלה מצדו כגון שיפשוט ידו פנימה, או שיקח מיד הבעל הבית, ואז שניהם פטורים, הינו זה האפן המשלם של הזיווג כפי שצריך להיות.

מצינו במדרש (פתיחתא לאיכה רבה לד) **שבע מאות מיני דגים טהורים גלו עם ישראל לבל ולקשחזרו חזרו עמהם, חוץ מדג אחד ששמו שיבוטא.** רואים שיש קשר בין דגים למספר שבע, וכן **דג בגימטריא שבע.** וכן בדג מצינו מעלה בענין הזיווג על שאר בעלי החיים. כמובא בגמ' (בכורות ח.) **הכל משמשין פנים כנגד ערף, חוץ משלשה שמשמשין פנים כנגד פנים ואלו הן אדם, דג ונחש.** רואים שזיווג הדג הוא באפן הגבה מכל בעלי החיים כדגמת זיווג האדם. ונראה דזה גופא הטעם שדגים פרים ורבים יותר משאר בעלי החיים, היות שדגים שיכים למספר שבע שמשפיע את עניני הזיווג וההולדה. וכן מצינו שהתורה ברכה את הדגים בברכת פרו ורבו כמו באדם, כמו שכתוב (בראשית א, כב) **"פרו ורבו ומלאו את המים בימים"**. וכן מצינו בגמ' (ברכות מ.) **דגים קטנים מפרין ומרבין כל גופו של אדם.** ורואים שאכילת דגים מועילה לאדם לפריה ורבייה. ורואים קשר בין הפרו ורבו באדם ובדגים. וכן כתוב (בראשית מח, טז) **"ויזדגו לרב בקרב הארץ"**. וכן

מצינו בגמ' (כתובות סא.) שאכילת דגים היא סגולה לבנים בעלי חן. וכן מצינו בגמ' (שם ה.) **בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי**

הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים פרו ורבו.

נראָה דלכן השפעת הזיווג באה ממספר שבע דקא, דמספר שבע הוא הגבה ביותר בתוך הטבע בעולם הזה, שהוא עולם הנפרדים. וכיון שהוא הגבה ביותר, הוא הקרוב ביותר לעולם האחדות שמעל הטבע, לכן יש בו את ענין הזיווג, שמחבר בין הנפרדים ומאחד אותם. ומסמל בזה שגם בתוך הטבע ה' אחד. ומרמז בזה (תרומה קלה:) **סוד השבת היא שבת שנגאחזת בסוד האחד, לשרות עליה סוד האחד.** הינו שהשבת היא הקרובה ביותר לעולם האחדות ונגאחזת בסוד האחד. וכן רואים בצורת האות ח' שמסמלת את השמיני, בכתב אשורי היא נכתבת על ידי שתי אותיות ז'. נראה דזה בא לסמל שעניני השבע השיכים לאות ז' מתאחדים בשמיני השיך לאות ח'. וכן המלה **שבת** נזכרת בתורה כמה פעמים במקום אחד. כמו שכתוב (ויקרא כד, ח) **"ביום השבת ביום השבת יערכנו"**, וכן (שמות לא, טז) **"ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת"**, וכן (ויקרא יט, ל) **"את שבתתי תשמרו"**, וכן (שמות לא, טז) **"שבת שבתון קדש לה"**. וכן (דה"א ט, לב) **"להכין שבת שבת"**. דענין השבת הוא לאחד את הנפרדים ולזווגם. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות טז, כט) **אמרו במדרש תהלים אמר רבי יצחק כל עיסקא דשבת כפול, עמר כפול, דכתיב "שני העמר לאחד", קרבנו כפול, דכתיב "וביום השבת שני כבשים", ענשו כפול דכתיב "מחלליה מות יומת", שכרו כפול דכתיב "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד", אזהרותיה כפולות, זכור ושמור", מזמור כפול דכתיב "מזמור שיר ליום השבת"**. רואים שבשבת הכל כפול לרמז שהשבת מאחדת את הנפרדים.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

[ניתן לקבל את כל המאמר בשליחת בקשה למייל הרשום לקמן].

מצינו במדרש (ילקוט זכריה רמז תקפה) **"והיה לעת ערב יהיה אור.** א"ר אלעזר אין משלן של ארבע מלכיות אלא יום אחד מיומו של הקב"ה, מהיכן את למד דכתיב **"וירד העיט על הפגרים וישב אותם אברם ויהי השמש באה"**, אמר ליה ר' אלעזר בן ערך כדברך שנאמר **"נתנני שוממה כל היום דוה"**, חוץ משתי ידות שעה, תדע לך שהוא כן בוא וראה כשהחמה נוטה לבוא במערב שתי ידות שעה תש אורו ואין נוגה לו, כן עד שלא יבא הערב יצמח אורן של ישראל שנאמר **"והיה לעת ערב יהיה אור"**. וגם כאן רואים שהגאולה היא בסוד הערב. וכתב לי הרב שורץ שליט"א מנתניה שהאברבנאל בספרו 'ישועות משיחו' מבאר יומו של הקב"ה אלפיים שנה, ולא אלף שנה כמו כל המפרשים. ולפי זה אם נחשב אלפיים שנה מחורבן בית המקדש שהיה בשנת ג' אלפים תתכ"ח, ונפחית נ"ו שנה שהם שתי ידות שעה כדברי המדרש, נגיע שוב לשנת תשע"ב.

מוֹבָא בְּפִרוּשׁ הַגֵּר"א לְסַפְרָא דְצִנְיָעוּתָא (פ"ה) וְכָל הַפְּרָטִים שֶׁהוּן בְּו' יָמִים אֱלוּ, הוּן מְתֻנְהֵינּוּ בְּו' אֲלָפִים כָּל א' בְּיֻזְמוּ וּבְשִׁיעָתוֹ. וּמִכָּאן תִּדְעַ קַץ הַגְּאֻלָּה שֶׁהוּא בְּעֵתָהּ חֹס וְשָׁלוֹם כְּשֶׁלֹּא יִהְיוּ זָכָאִין שֶׁהוּא קַץ הָאֲחֵרוֹן, וּמִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֶת הַקּוֹרָא בְּה' אֲלֵקִי יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יִגְלֶה זֶה. הַגֵּר"א מְשַׁבֵּיעַ אֶת הַקּוֹרָא שֶׁלֹּא יִגְלֶה כְּדִי שֶׁלֹּא יְבוֹאוּ חֹס וְשָׁלוֹם לִיאֹוֶשׁ מִהַזְּמַן הָאֲרוֹךְ שְׁעוֹד נִשְׁאָר, וּכְשֶׁעוֹמְדִים כָּל כֶּךָ קְרוֹב, הַגְּלוֹי רַק מִבֵּיא שְׁמִיחָה וְהִתְחַזְּקוּת וּכְפִי שְׁנֵבִיא מִדְּבַרֵי הַרְמַב"ן לְקַמּוֹ, וּפְשׁוּט שֶׁהַגֵּר"א לֹא אָסֵר. וּבְפִרְט שֶׁהִגְעֵנוּ בִּס"ד אֶל הַבְּנֵת הַקֵּץ מִדְּבַרֵי הַזֵּהָר עֲצָמוֹ, וּפְרָסְמֵנוּ אֶת הַקֵּץ שֶׁל הַזֵּהָר בְּעֵלוֹן 'סוּד הַחֲשָׁמַל' עָרַב ל"ג בְּעֵמֶר תִּשְׁ"ע, הוֹסְפֵנוּ בְּשָׁנָה זוֹ אֶת דְּבַרֵי הַגֵּר"א כְּתוּסְפָת.

וְכֵן מוֹבָא בְּקוּבָץ 'קוֹל הַתּוֹרָה' (ניסן תשנ"ח ע' לב) בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַחְזְקָאֵל אַבְרַמְסְקִי זצ"ל שֶׁשָּׁמַע בְּעֲצָמוֹ מִהַגֵּר"ח מְבַרֵיסק שֶׁסָּפַר עַל תַּלְמִיד חֶכֶם אֶחָד שֶׁאָמַר לַגֵּר"ח מוּוֹלָאז'יִן שֶׁהוּא הֵבִין מִהַגֵּר"א אֶת זְמַן הַקֵּץ וְהָיָה בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָּה. וְהַגֵּר"ח מוּוֹלָאז'יִן אָמַר שֶׁשְׁמִיחָתוֹ נִכְרָ שֶׁהוּא לֹא הֵבִין נִכּוֹן. [הֵינּוּ שֶׁהַקֵּץ הָאֲמֵתִי רְחוּק וַיִּדְעֵתוּ אֵינָהּ מְעוֹרְרַת שְׁמִיחָה]. וְשֶׁאֵלּוּ אֶת הַגֵּר"ח מְבַרֵיסק מִי אֹמֵר שֶׁהַגֵּר"א לֹא טֵעָה, הִרִי רַבִּי עֲקִיבָא טֵעָה בְּבִן כּוּזִיבָא, וְהַגֵּר"ח מְבַרֵיסק עֵנָה שְׂרַבִּי עֲקִיבָא טֵעָה בְּבִן כּוּזִיבָא שֶׁחֲשַׁב שֶׁהוּא הַמְשִׁיחַ, אֲבָל הַקֵּץ שֶׁל הַגֵּר"א שֶׁל בְּעִיתָהּ הוּא וְדָאִי נִכּוֹן, וְלֹא יִתְכַן שֶׁהַגֵּר"א טֵעָה. וְזֶה לְשׁוֹן 'סִפְרֵי הַדְּעָה' לְבַעַל ה'לְשָׁם' (בְּסוּף הַסֵּפֶר) קַץ הַגֵּר"א יְדוּעַ לְכָל טוֹעְמֵי עֵץ הַחַיִּים, וְאֶפְשָׁר לְדַעַת בְּדִיוֹק הַשָּׁנָה.

וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'מַעֲשֵׂה אִישׁ' (ח"ג ע' קפז) שֶׁהַגֵּר"ש גְּרִינְמָן שָׂאֵל אֶת ה'חֲזוֹן אִישׁ' עַל קַץ הַגֵּר"א, וְה'חֲזוֹן אִישׁ' עֵנָה שְׁבַמְלִים מְשַׁבֵּיעַ אֲנִי שְׁכּוֹתֵב הַגֵּר"א מְרַמֵּז הַקֵּץ שֶׁלּוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁהַגֵּר"א הָיָה בְּשָׁנֹת הַת', נִרְאָה שֶׁהַרְמַז הוּא בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁע"ב שֶׁהֵן אוֹתִיּוֹת הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁל הַשְּׁבוּעָה. וְזֶה לְשׁוֹן רַבְּנוּ בַחֲיִי (דְּבָרִים לֵב מ) הַבְּטַחַת גְּאוּלָּה זוֹ הַעֲתִידָה הִיא בְּשָׁבוּעָה, כִּי כָּל הַנִּשְׁבַּע נוֹשֵׂא יָדוֹ וְנוֹגַע בַּחֲפֵץ אֲשֶׁר הוּא נִשְׁבַּע בּוֹ, וְהוּא כְּדֹרֶךְ מַה שֶׁכְּתוּב בַּדְּנִיָּאל בְּהַבְּטַחַת גְּאוּלָּה זוֹ "וַיִּרְם יָמֵינוּ וְשִׁמְאָלוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בַּחֲי הַעוֹלָם וְגו'", וְכֵן אָמַר דוּד ע"ה "קוֹמָה ה' אֵל נִשְׂא יָדְךָ".

וְכֵן רוֹאִים מִהַפְּסוּקִים בְּסוּף דְּנִיָּאל שְׂאֲרַבְעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה קוֹדֵם הַקֵּץ יִקְרוּ דְּבָרִים בְּנוֹגַע לְמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ. כְּמוֹבָא שָׁם (יב, יא) "וַיִּמְעַת הַיּוֹסֵר הַתְּמִיד וְלָתַת שְׁקוּץ שְׁמִים יָמִים אֶלְף מְאַתִּים וְתִשְׁעִים: אֲשֶׁרֵי הַמְּחַכָּה וַיִּגְיַע לְיָמִים אֶלְף שְׁלֹשׁ מְאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה: וְאֵתָהּ לֵךְ לְקַץ וְתִנוּחַ וְתַעֲמַד לְגִרְלָךְ לְקַץ הַיָּמִין". וְאִם הַקֵּץ הוּא שְׁנַת תִּשְׁע"ב יוֹצֵא שְׂאֲרַבְעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה קוֹדֵם הִיא שְׁנַת תִּשְׁכ"ז שֶׁהָיְתָה מִלְחַמַת שְׁשַׁת הַיָּמִים בְּהַ זְכָה עִם יִשְׂרָאֵל לְנִסִּים גְּדוּלִים וְחֲזָרוּ לְהַתְּפַלֵּל בְּכַתֵּל הַמַּעֲרָבִי. וְאִם נִחְשַׁב עוֹד 1290 שָׁנָה אַחֲרֹנִית כְּדְּבַרֵי הַנְּבִיא, נִגְיַע לְתַקּוּפָה בְּהַ הַקִּימוּ אֶת ה'שְׁקוּץ שְׁמִים' עַל מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ. [זֶה בְּרוּר שֶׁהַשְּׁקוּץ שׁוֹמֵם הַכּוֹנֵה לְשִׁיקוּץ שֶׁל הַיִּשְׁמַעֲלִים, כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי לְבַנַת הַסִּפִּיר ח"ב עַל הַזֵּהָר וְאֵרָא דָף לֵב שִׁישְׁמַעֲאֵל שׁוֹלְטִים בְּמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ קְרוֹב לִ 1290 שָׁנָה, כְּשֶׁכַּר עַל הַבְּרִית שִׁישְׁמַעֲאֵל עָשָׂה בְּגִיל י"ג. וְכֵן מוֹבָא בְּרִש"י דְּנִיָּאל יב ח שֶׁהַנְּבוּאָה הַזֹּאת הִיא הַסִּבֵּר לְנְבוּאָה שֶׁל "עֵידָן וְעֵידָנִין וּפְלַג עֵידָן", וְהָאֵבֶן עֲזָרָא שָׁם ז יח מְבַאֵר אֶת הַנְּבוּאָה שֶׁל "עֵידָן וְעֵידָנִין וּפְלַג עֵידָן" עַל מַלְכוּת יִשְׁמַעֲאֵל. וְכַתְּבוּ לִי שֶׁהַשְּׁקוּץ שׁוֹמֵם הוֹקֵם בְּמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ קֶצֶת לְפָנֵי שְׁנַת 679 לְמַנִּינֵם, וְלֹא יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מַתִּי. וְשְׁנַת 677 לְמַנִּינֵם מִתְּחַבֵּר לְפִי הַחֲשָׁבוֹן לְקַץ שֶׁל תִּשְׁע"ב. וְכַתְּבֵי לִי הַרְבֵּי שׁוּרֵץ שְׁלִיט"א מִנְתַּנְיָה שֶׁהִיא שִׁיקוּץ שֶׁהוֹקֵם בְּשְׁנַת ד' אֲלָפִים שְׁצ"ז כְּמוֹבָא בְּסִדְרֵי הַדּוֹרוֹת, אֲבָל הִיא תְּקוּפָה שֶׁל 82 שָׁנָה שֶׁהַנּוֹצְרִים כְּבָשׁוּ אֶת הַמִּקּוֹם, וּבִיטְלוּ אֶת הַשְּׁקוּץ שֶׁל הַיִּשְׁמַעֲלִים, כְּמוֹבָא בִישׁוּעוֹת מִשִּׁיחוֹ לְאַבְרָבְנָא ח"א, וְלִפִּי זֶה שׁוֹב מִסְתֵּיִם הַחֲשָׁבוֹן שֶׁל 1335 שָׁנָה בְּתִשְׁע"ב].

וְכֵן נִרְאָה שִׁישׁ רַמַּז בְּגִמְרָא (מְגִלָּה יז) בְּמוֹצָאֵי שְׁבַעַת בְּן דָּוִד בָּא. תִּשְׁע"ב.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִהַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁשָּׁמַע מִתַּלְמִיד הַחֲפֵץ חַיִּים הַרְה"ג ר' אֲרִיָּה גְרוֹסְנַס זצ"ל מְלוֹנְדוֹן שֶׁשָּׁמַע מִפִּי הַחֲפֵץ חַיִּים בְּתִרְצ"ב שִׁיּוֹתֵר 80 שָׁנָה לֹא יִקַּח עַד שְׁמִשִּׁיחַ יְבוּא. וְשׁוֹב אֲנִי מְקַבְּלִים אֶת תִּשְׁע"ב. וְכֵן מְסוּפֵר עַל הָאֲדַמְר"ר ר' שְׁלֵמָה מְזוּוּעָהִיל זצ"ל שֶׁהַצְּבִיעַ בְּזַמְנוֹ עַל יְלָדִים קְטַנִּים שֶׁהִיוּם הֵם זְקִינִים מוֹפְלָגִים, שֶׁהֵם יִזְכּוּ לְרֹאוֹת אֶת הַמְשִׁיחַ.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אֵלִיעֶזֶר בְּרַלְנֵד שְׁלִיט"א שֶׁפִּתְגָמוֹ הַיְדוּעַ שֶׁל רַבִּי נַחְמָן מְבַרְסֵלַב שֶׁאָמַר קוֹדֵם פְּטִירָתוֹ "הָאֵשׁ שְׁלִי תוֹקֵד עַד בִּיאַת הַמְשִׁיחַ" ר"ת ה' אֲלָפִים תִּשְׁע"ב. גַּם מִהַתְּחִלָּה לְסוּף, וְגַם מִהַסוּף לְהַתְּחִלָּה.

וְכֵן הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית מ ט א) "הָאֲסָפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצ'קים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

